

В сучасному законодавстві наводиться п'ять основних ознак неплатоспроможності боржника, як то характер грошових зобов'язань, базовий розмір грошових вимог, безспірність вимог, строк несплати та наявність документів, що підтверджують несплату грошових вимог. Ці ознаки неплатоспроможності та банкрутства властиві і авіаційним підприємствам, оскільки вони також є суб'єктами господарської діяльності.

Отже, можна зазначити, що банкрутство настає, коли боржник не вжив заходів для погашення своїх грошових зобов'язань. Такі незадовільні результати, як відомо, є однією із підстав порушення справи про банкрутство. Таким чином, обставини, що стверджують про неплатоспроможність боржника, і є підставою для кредитора звернутися до господарського суду з метою порушення у справі про банкрутство.

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.

2. Козирева В. П., Гаврилішин А. П. Поняття та ознаки банкрутства / В. П. Козирева, А. П. Гаврилішин // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія «Юридичний Вісник «Повітряне і космічне право». – № 4(13). – 2009. – С. 96.

УДК 246.1:347.19 (043.2)

Ільчук Я. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Реформування українського цивільного та господарського законодавства представляє собою складний процес та не завжди законодавець в змозі закріпити однозначні та виважені положення. Це стосується в першу чергу існування такої проблеми як поділ юридичних осіб публічного та приватного права й визначення правового статусу останніх. Проблематика статусу та діяльності публічних юридичних осіб досліджувалась та отримала висвітлення у роботах наступних вчених: Майданика Р. А., Шишки Р. Б., Спасибо-Фетєєвої І. В., Луця В. В. та інших науковців. Навіть ГК України не містить жодних положень стосовно правового статусу державних установ, що призводить до того, що їх діяльність регулюється

спеціальними законами («Про освіту», «Про вищу освіту», «Про музеї та музейну справу» та ін.), котрі не містять уніфікованого підходу до визначеного порядку їх створення, змісту установчих документів, основних засад їх діяльності, прав на майно, відповідальності установ та ін. [1].

Українське законодавство закріпило відомий європейському приватному праву поділ юридичних осіб на юридичних осіб приватного і публічного права. Але при цьому критерій який було використано для проведення класифікації, а саме порядок їх створення, не є безпечним та однозначним. Як зазначає Харитонов Є. О. що, відповідно до Цивільного кодексу, юридичні особи бувають приватного та публічного права з вельми спірним критерієм, покладеним в основу такого розподілу у статті 81, порядком їх створення та вважає, що основним критерієм поділу в даному випадку слід вважати не порядок створення юридичних осіб, а цілі створення, а також галузь, у якій має діяти та чи інша особа [5, с. 126].

Частина 3 ст. 81 Цивільного кодексу України закріпила, що організаційно-правові форми, порядок створення, правовий статус юридичних осіб публічного права встановлюється Конституцією України та законами. До таких на сьогоднішній день можна віднести Господарський кодекс України, Закони «Про управління державною власністю», «Про приватизацію державного майна», «Про приватизацію державного майна», а також постанову Верховної Ради України від лютого 1992 р. № 2116-ХІІ «Про управління майном підприємств, установ та організацій, що є у загальнодержавній власності» [2]. У 2007 році на розгляд Верховної Ради України було внесено проект Закону «Про державні унітарні підприємства», метою якого було закріплення порядку створення державних унітарних підприємств як однієї з організаційно-правових форм юридичних осіб публічного права [3]. При цьому вказаний проект не став тим законом, який би детально врегулював основні аспекти діяльності хоча б такої організаційно-правової форми юридичних осіб публічного права як держпідприємства. Отже, жоден із вказаних нормативно-правових актів не визначили в повній мірі правове положення юридичних осіб публічного права.

Слід зазначити, що юридичні особи публічного права можуть створюватися як в організаційно-правових формах, передбачених ЦК України, так і в інших організаційно-правових формах, передбачених українським законодавством. Проте, на відміну від цивільного законодавства, яке містить вичерпний перелік застосувати неможливо [6, с. 40]. На мою думку, це потрібно зробити у Господарському кодексі і врегулювати положення хоча б на мінімальному рівні для забезпечення

правового регулювання численних та різноманітних державних організацій, зокрема установ.

Отже, Господарський кодекс України, прийнятий з огляду на «врахування європейської традиції роздільної кодифікації цивільного та господарського законодавства» і застосування цього досвіду у багатьох країнах ЄС (Франції, Німеччини, Бельгії, Естонії, Латвії та ін.) [4, с. 3], не виконав певною мірою тієї ролі спеціального по відношенню до ЦК України закону, на яку він претендував. На сьогоднішній день можна констатувати існування нагальної необхідності врегулювання правового статусу юридичних осіб публічного права у спеціальному законодавчому акті.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 40-44. – Ст. 356.

3. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про державні унітарні підприємства» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=29630...

4. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / Г. Л. Знаменський, В. В. Хахулін, В. С. Щербина та ін.; За заг. ред. В. К. Мамутова. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 816 с.

5. Харитонов Є. О. Цивільне право України: Підручник / Є. О. Харитонов, О. В. Старцев. – К.: Істина, 2007. – 816 с.

6. Чантурия Л. Л. Юридические лица публичного права: их место в гражданском праве и особенности правового регулирования / Л. Л. Чантурия // Государство и право. – 2008. – № 3 – С. 38-45.

УДК 346.9:656.7 (043.2)

Козацька Ю. О., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гелич А. О., к.ю.н.

ДОСУДОВЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ АВІАЦІЙНОЇ ГАЛУЗІ

Досудовий порядок вирішення спорів між суб'єктами господарювання може застосовуватись виключно за бажанням суб'єктів господарювання. Можливі два варіанти. Перший – якщо сторони передбачили у договорі, що досудовий порядок врегулювання спору є для них обов'язковим, і тільки у